

"Cruyff hauria d'acabar la temporada"

Pilar Calvo (Barcelona, 1963) forma part de l'equip de "Futbol a Catalunya Ràdio", que condueix Joaquim Maria Puyal, des de la mateixa temporada en què Johan Cruyff es va incorporar al FC Barcelona com a entrenador, ara fa vuit anys. Sempre a peu de gespa o a la porta dels vestidors, és una de les persones que millor poden opinar sobre l'actual crisi del Barça, que té Johan Cruyff com a centre de tota l'atenció.

Què li passa a Johan Cruyff?
—Jo crec que la temporada anterior se sentia abatut o tractat injustament perquè després de moltes temporades d'èxit se'n trobava amb una que era un fracàs rotund. I aquesta temporada jo crec que en Cruyff ja està psicològicament esgotat, per molt que la gent que l'envolta digui que no, o que el seu fill digui que el seu pare encara està motivat i en Rexach digui que no presentaria la dimissió; per molt que es digui tot això jo crec que Cruyff, amb raó, està psicològicament esgotat. Perquè, és clar, després de vuit anys de tocar l'èxit, però a base de posar-se per davant de la directiva, davant dels jugadors, davant de la premsa... això crema.

—Vol dir això que ell tira la tovallola?

—No. No llença la tovallola mai, va contra la seva filosofia de vida. Ell és un home que jugava a l'atac sobre el terreny de joc quan era jugador, ha fet que els altres juguin ofensivament quan ha estat entrenador. Vitalment ell és ofensiu, no és defensiu. És una persona que tira endavant i que lluita.

—Així doncs, Cruyff està cansat per les crítiques que rep des de l'any passat?

—No, té altres motius. Des del primer dia ell ha lluitat perquè canviessin una sèrie de coses al club: coses de funcionament, d'estructura... Aquestes coses no han canviat, o almenys no han canviat com ell esperava. T'ho dic molt genèricament perquè són detalls del tipus de control de qüestions mèdiques, de control de fitxatges, de control del tema de les obres del camp, de la gespa, coses molt genèriques. De fet Cruyff voldria poder opinar, ja no dic manar, però poder opinar en molts àmbits. Com sempre s'ha dit, seria crear una mica la figura del mànager. Per exemple: que ell pogués dir que jugadors d'aquestes edats, que faci tant de temps que juguen en el futbol base haurien de cobrar entre aquests milions i aquests milions de fitxa. Aquí, doncs, s'ha trencat la norma més d'una vegada, com ara amb el cas De la Peña. I tot això l'ha anat cremant, l'ha anat col·locant en una situació de dir no hi ha res a fer. Perquè ell creu molt en les seves idees. Hi creu tant que és difícil que algú el pugui convèncer del contrari.

—I segurament també hi ha el tema de la premsa, no? Ell fa temps que va deixar dit que

la tensió amb l'entorn del Barça i la justificació informativa de la seva feina serien les raons que l'apartarien del club.

—Amb el tema de la premsa, el que li ha passat a Cruyff és el que li hauria passat a qualsevol entrenador que hagués estat sotmès a aquest ritme de pressió durant tots aquests anys al Futbol Club Barcelona. Si estàs aconseguint l'èxit i ets Déu, de cop i volta no pots acceptar de ser el diable. I què passa, que la premsa en general, no dic tota, però en general la premsa tendeix a idolatrar algú o fins i tot a maquillar els seus defectes o a negligir-los; i, en canvi, l'endemà o al cap de quatre dies et cauen els pals.

—A en Josep Lluís Núñez l'han deixat treballar amb més tranquil·litat.

—Home, que un diari, una ràdio o una televisió, un mitjà de comunicació en general, no ha de prendre una posició d'enfrontament amb el Futbol Club Barcelona és lògic. Primera perquè no atacarà una institució que té un seguit de seguidors que a més a més poden ser els teus lectors, o els teus televidents. No l'atacarà gratuïtament, però jo crec que la premsa de Barcelona, els mitjans de comunicació en general, són objectius. Expliquen el que passa.

—Per exemple, Josep Maria Minguella, que participa a "L'última jugada" del Canal 33 cada diumenge, és representant de molts jugadors blau-grana. Minguella difícilment atacarà un jugador seu, i més fàcilment qüestionarà la tasca d'en Cruyff si és que els jugadors estan descontents o tenen un rendiment baix.

—Però el Minguella no és premsa. Minguella és un representant que treballa com a col·laborador en un mitjà de comunicació i que en diu la seva. I que està enfrontat amb Cruyff i... ell sempre ha dit que no s'enfronta amb Cruyff, en tot cas, opina diferent sobre determinats jugadors, com és el cas, claríssim, l'any passat d'Stoïtxkov i aquest any de De la Peña, dos jugadors seus. Però no és cap mitjà de comunicació, és aquesta persona particularment.

—Per què Cruyff no se n'ha sortit amb la seva tot i ser l'entrenador que més èxits esportius ha donat al club en la seva història?

—Perquè la directiva té clar que hi ha una sèrie de parcel·les que han d'estar sota el control de la directiva. I jo considero que és natural: la qüestió econòmica no la pots deixar en mans d'un entrenador. Perquè a més a més Cruyff és

director tècnic, és a dir, entrenador; no és mànager i mai no ha tingut aquesta consideració per part de la directiva. És a dir, mentre Cruyff ha aconseguit l'èxit, ningú no s'ha atrevit a tocar-lo, i en canvi hi ha hagut moltes coses que han molestat al si de la directiva. És ara que tot-hom li diu: "Ep, tranquil, que no estàs aconseguint l'èxit, que ara estàs a les nostres mans." Però des del primer dia la directiva li ha volgut deixar molt clar que és ella la que mana en les qüestions d'organització, en tot allò referit al tema social, que també ha molestat Cruyff algunes vegades: als jugadors, els ha volgut mantenir al marge de totes aquestes coses.

—*I no hi ha discrepàncies per interessos econòmics?*

—Sí, també. D'alguna manera les últimes enganxades que hi va haver la temporada anterior van ser perquè Cruyff volia que part dels beneficis que es podien aconseguir a la Copa d'Europa fossin més repartits entre els jugadors i ell mateix. I no fossin uns beneficis que anessin a parar directament al Barça o a la Fundació. Amb el tema de la Fundació, una mica, hi ha molt de marro per això, perquè d'alguna manera Cruyff pensa que la Fundació no pot servir d'excusa per desviar uns diners que ell considera que haurien hagut d'anar a parar a jugadors i entrenador. Cruyff ha volgut manar massa en algunes qüestions que la directiva mai, mai, no deixarà de la mà. Mai no permetrà que un entrenador, sigui qui sigui i per molts èxits que hagi obtingut, remeni la caixa dels diners.

—*I què me'n diu dels interessos de poder pel control del club? Alguna vegada s'ha comentat que darrere d'algunes actuacions de Cruyff hi podria haver l'ombra d'en Jaume Roures o fins i tot d'en Jaume Llauredó.*

—Bé, en Jaume Roures diguem-ne que té més una relació personal amb l'entrenador a través dels seus negocis i de la Fundació Cruyff. En Jaume Llauredó, en canvi, és sabut que voldria accedir a la presidència del Barça. Que Llauredó hagi intentat fer seu Johan Cruyff, jo crec que és lícit i lògic des del moment que penso que si demà se'n va Cruyff, demà passat en vindrà un altre, però ningú no podrà destruir la història. I d'aquí a quatre dies ens podem trobar que s'hagi de tornar a buscar Cruyff desesperadament. Perquè si el que vingui no aconsegueix l'èxit o no hi ha prou paciència per donar-li el temps i els mitjans necessaris per aconseguir l'èxit, que Cruyff els ha tingut, d'aquí a no res ens podem trobar que els mateixos seguidors que han demanat a Núñez que li tallés el cap, li demanaran que torni. Jo crec que la vanitat de Cruyff és el que espera que passi. És a dir, el dia que ell deixi el Barça, jo crec que el que farà serà retirar-se i esperar que vingui.

—*Quins són els directius més refractaris a Cruyff i quin és el paper d'en Joan Gaspart en tot aquest conjunt?*

"D'aquí a quatre dies ens podem trobar que els mateixos seguidors que han demanat el cap de Cruyff demanaran que torni. Jo crec que la vanitat de Cruyff és el que espera que passi. El dia que ell deixi el Barça, jo crec que el que farà serà retirar-se i esperar que vingui."

—Parlar de la directiva és una mica gratuït, perquè de fet la directiva són dues persones: en Núñez i en Gaspart. Mentre Núñez i Gaspart han decidit de donar suport a Cruyff, tot ha anat sobre rodes, i ara que se li han enfrontat directament és quan l'entrenador té problemes. Els altres directius, i no dic noms perquè no se'n pot destacar un de concret —ja se sap que públicament Josep Mussons va tenir enfrontaments amb Cruyff des del primer dia— perquè els altres directius com a molt són peces d'un engranatge o opinions que Núñez s'escolta, però que les que pesen són la seva i la de Gaspart.

—*I es pot parlar de Núñez i de Gaspart com d'un sol bloc homogeni? Tenen tots dos el mateix criteri respecte de Cruyff?*

—Jo crec que sí, el que passa és que a Gaspart sempre li ha tocat de fer el paper de bomber, d'anar amb la mànega a apagar els focs que calaven l'un o l'altre. I ara s'ha alineat obertament al costat del president. Sempre ha existit aquest bloc unit entre Núñez i Gaspart, sempre. El que passa és que Gaspart ha fet de moderador i de mitjancer de les tensions.

—*On es pot marcar l'origen de l'enfrontament Núñez-Cruyff?*

—El mateix moment de fitxar Johan Cruyff.

—*Núñez sempre ha tingut recel de Cruyff, doncs?*

—Sí. En el moment del fitxatge ja es va parlar de matrimoni de conveniència. Des del primer dia. I així s'ha mantingut tot aquest temps.

—*Però la il·lusió s'acaba. I tot indica que la davallada esportiva va a més. Per què aguanta tant Cruyff?*

—Instint de supervivència. Tu pots estar esgotat, però tenir claríssim que tu has de continuar lluitant i defensant les teves idees. I defensant el teu mitjà de guanyar-te la vida. Perquè s'està dient que Johan Cruyff cada vegada té més negocis fora de la banqueta...

—...no li van gaire bé, sembla.

—No, diuen que sí, que sí que li van força bé. Però jo no m'imagino Cruyff vivint de tot això. O de moment jo encara no me l'imagino. Ell, que sempre ha dit que continuaria vivint a Barcelona perquè li encanta la ciutat, i a més a més que ha aconseguit tot el que ha aconseguit en el Barça, jo no me l'imagino anant a un altre equip a entrenar-lo. Per tant, el que fa és defensar la seva continuïtat en el Futbol Club Barcelona, entre altres coses, factor importantíssim, perquè hi té un fill. D'acord que Jordi Cruyff pot acabar jugant al futbol holandès, o a l'italià o a l'espanyol en un altre equip, però jo crec que com a pare el que desitja Johan Cruyff és que el seu fill jugui al Barça.

—*Però la reacció d'en Cruyff, més que no la de tirar endavant l'equip i el seu fill dins del club, és la de tesar la corda: no va als entrenaments, sovintreja els exabruptes, es nega a aparèixer davant la premsa abans dels partits, etc.*

—És possible que tot plegat sigui fruit, com diu en Carles Rexach, del seu cansament. Està cansat. Després de parlar, com va fer l'endemà del partit del Celta, "contra" vint-i-sis jugadors, ha acabat esgotat. I per això no va poder quedar-se a l'entrenament. Manté diverses lluites molt fortes: amb la directiva, amb el seguidor, amb el vestidor.

—La relació amb el vestidor sempre l'havia controlat bastant bé.

—Qualsevol entrenador mai no pot tenir contents tots els jugadors. I sempre passa el mateix. Mentre vas guanyant, si Støitxkov no està content; ha de callar; si Laudrup no està content, ha de callar. Parlo de jugadors que ja no hi són i que van dir clarament que se n'anaven per Cruyff. Però ara les discrepàncies, amb els mals resultats, sorgeixen i els jugadors poden posar en dubte que es facin bé les coses. No és el mateix tenir davant un entrenador que t'ha guanyat quatre lligues, la Copa d'Europa i que per tant t'agradi o no t'agradi amb ell a la banqueta tu has aconseguit tot això: gràcies a ell tu has estat campió d'Europa, campió de Lliga i has cobrat les primes...; no és el mateix tenir davant un entrenador que ha aconseguit tot això que un entrenador que va aconseguir això però que està fracassant esportivament parlant.

—I el canvi de capitania d'Amor en favor d'en Popescu és l'aplicació de la tàctica del millor atac per a defensar-se?

—En aquest punt no tinc cap mena de dubtes. De l'un costat hi ha l'ajustament de comptes amb l'Amor, hi ha hagut un enfrontament, així de clar. Amor està d'entrada en una posició de respecte amb tots els seus companys, sempre ha estat posat com a model de cara a tots els jugadors del planter. I Cruyff sap que no es pot excedir amb ell perquè és un home estimat. Però Amor, que està pendent d'una renovació i Cruyff el comença a deixar fora de les convocatòries i de l'equip, no públicament, sinó al vestidor, li ha dit el que pensava. I Cruyff li ha ajustat comptes. Però després hi ha una altra qüestió. Jo crec que la intenció de canviar de capità Cruyff ja la tenia. La capitania ell vol que sigui per a un jugador a ser possible que ocupi la zona d'organització del mig camp, que a més estigui en un 90% dels partits. Amor és un jugador que si hagués mantingut la capitania difícilment l'hauria pogut exercir, perquè amb prou feines si juga.

—És a dir, que a Cruyff no li agraden els jugadors amb criteri.

—El tema de Jordi és un dels que ha fet més mal a Cruyff?

—Efectivament, i ja no per les crítiques a la seva alineació en l'equip titular o per hipotètics favoritismes, que avui són temes que estan superats, ja que tothom ha acabat reconeixent que Jordi tenia lloc a l'equip. Sinó sobretot pel fet de ser el seu pare. És molt difícil fer compatible el càrrec d'entrenador i el càrrec de pare. En un club petit, encara, però en un club com el Barça, és gairebé incompatible. Aquest any, la lesió del seu fill li ha afectat moltíssim. D'alguna manera, en poc temps, a en Cruyff se li ha ajuntat tot, i és natural que sigui vulnerable i que estigui fotut.

—Jo crec que li agraden els jugadors amb personalitat sempre i quan no oblidin mai que qui mana és ell.

—Aleshores, la responsabilitat de les derrotes ha de ser majoritàriament seva, i en Cruyff no acostuma a carregar amb la responsabilitat dels mals resultats.

—Sí, la culpa és de tots, també d'ell. I per això gran part de l'antipatia que Cruyff s'ha guanyat prové del fet que ell mai no reconeix la seva part de responsabilitat en les derrotes.

—Per què?

—Jo crec que de vegades oblidat que ell va ser un semidéu del futbol i que els jugadors no tots són fenòmens. A Cruyff moltes vegades li costa d'acceptar que un jugador no sàpiga fer allò que ell vol que faci. Ell encara té un toc de pilota que molts jugadors de l'equip mai no tindran.

—Es podrà discrepar de Cruyff i jugar, a partir d'ara?

—No. Els jugadors? Jo crec que no. Si discrepes de Cruyff i vols jugar, més val que no ho diguis.

—On creus que hi ha les mancances estrictament tècniques del Barça?

—És evident que avui el Barça és un equip molt jove, molt més jove que anys anteriors, i després hi ha la qüestió que no hi ha un equip base del Barça; el que passa és que les primeres temporades hi havia uns altres jugadors amb molta més qualitat per marcar la diferència, com per exemple ara el De la Pena. És molt difícil treure peces tan fonamentals com Koeman, Støitxkov, fins i tot Romário. I això que el cas del Popescu pel Koeman li ha sortit bé. Però en general la sensació és de que no s'ha fet el rellou amb plenes garanties. Ara, que també se li ha de reconèixer que ha tingut molta desgràcia amb les lesions: se li ha lesionat el Cuéllar, en Jordi... pràcticament tot l'equip. De Vint-i-tants jugadors, només se li han salvat cinc. I això trenca els esquemes.

—Tu creus que en Cruyff acabarà la temporada?

—Jo crec que Cruyff hauria d'acabar la temporada. En aquests moments, diguem-ne que gairebé subscriuria les paraules de Rexach quan diu que l'entrenador que més èxits li pot garantir en aquests moments al Barça és Cruyff perquè és ell qui ha agafat aquests jugadors, qui ha agafat aquest equip i qui coneix l'entorn i qui coneix l'ambient. Potser és ell, primera, qui té l'obligació d'acabar la temporada amb èxit; i segona, qui més coneixements té per aconseguir-ho.

Joan Morales